

El camp

Autor: Pàvel Priajkó

Personatges: Pàvel, Serguei i Ígor, tres joves que treballen conduint recol·lectores de cereals.

Marina, una jove sense feina.

Alina, una noia jove que treballa en una granja.

Camioner.

Nen, de 10 anys.

Temps: avui dia, al llarg de diverses jornades de feina als camps.

Espai: diferents localitzacions al camp, tant interiors (a les cases dels protagonistes o dins els seus vehicles) com exteriors (tant als conreus de blat com a les carreteres que hi porten).

COMENTARI

L'obra de Pàvel Priajkó fa un retrat del món rural rus, centrant-se en

una comunitat que depèn de la recol·lecció del blat amb grans màquines. L'obra s'estructura al voltant de les diferents trobades casuals que un grup de joves d'aquesta comunitat tenen al llarg d'un dia de feina.

El retrat d'aquest món en un primer moment pot semblar hiperrealista, per la seva cura en el detall i la utilització de situacions i elements quotidians, així com pel gust per reproduir converses aparentment intrascendents i domèstiques entre els personatges. L'autor, però, utilitza aquests recursos per bastir una mirada distorsionada sobre la realitat, en què l'enrarament i les lògiques pròpies del somni esdevenen cada cop més aparents a mesura

que va avançant l'obra, i la buidor quotidiana acaba prenent una volada poètica.

Priajkó dibuixa un fresc dels joves rurals russos ple de melancolia. Són uns joves que, sense ser-ne conscients, viuen dependents de les noves tecnologies i de les necessitats que els imposa la cultura de consum. Les seves converses, d'una buidor aclaparadora, estan llastrades ara pel protagonisme constant dels seus mòbils i reproductors MP3, ara per l'omnipresència de les marques dels productes que mengen (patates fregides de sabors, coca-coles, cerveses Baltika) o de la música i ficció en DVD que consumeixen. La buidor, la sostracció intel·lectual de les seves converses és el que transmet una mirada poètica de desesperança sobre la capacitat dels personatges d'escapar del món en el qual estan atrapats. A partir del moment en què els personatges es qüestionen per primer cop de qui són les terres que conreen i les conseqüències dialèctiques

que això pot comportar, deixen d'estar llastrats per la realitat física, deixen de banda el fetitxisme constant que senten pels objectes que envolten la seva vida i comencen a entrar en un terreny més poètic i metafòric, on la realitat es torna nit onírica, on els joves s'estimen al caliu d'una foguera i on als camps de conreu es multipliquen de manera màgica les recol·lectores fins a emplenar tot el paisatge.

El paisatge és, de fet, un altre dels protagonistes de la peça, en un contrast continu entre espais tancats amb altres a cel obert. Priajkó utilitza la seqüencialització de l'espai de manera molt cinematogràfica: a les escenes, gairebé sempre breus i sintètiques, s'alternen grans exteriors panoràmics (els camps de conreu, voral a peu de carretera) amb els interiors de les cases dels diferents protagonistes o l'espai claustrofòbic de la cabina del camió. La descripció constant de paisatges més propis del cinemascòpe i l'aparició de grans

vehicles travessant l'escena (el camió, les recol·lectores de blat en ple funcionament) no fan sinó encara pronunciar més aquest caràcter cinematogràfic de la peça, problemes per als quals haurà de trobar solució el director d'escena intel·ligent.

SINOPSI

(Com que la peça és una successió de breus seqüències, per al resum de la trama he optat per fer una breu recensió del que succeeix a cadascuna. L'important a les escenes és el subtext que s'amaga darrere les converses intrascendents.)

- La Marina corre al camp per demanar a l'Ígor que l'ajudi amb el mòbil, que no acaba d'entendre. Fa baixar l'Ígor de la recol·lectora amb què treballa i ell li diu que per fer-lo funcionar cal introduir-hi el número secret. Ella, agraïda, el mira amb amor.

- El camioner porta la Marina de tornada a casa i li posa música pop.

- La Marina, a casa seva, li demana al seu germà Pàvel que passi per la botiga a comprar sucre després de la feina al camp, per no fer-hi anar la mare. L'única botiga és a mitja hora de camí. Ell diu que no pot, perquè es queda a treballar al torn de nit. El Pàvel li pregunta a quina hora està prevista la discoteca. És a la una i el Pàvel no sap si hi arribarà a temps.

- De nit, la Marina torna a ser al camp i li demana a l'Ígor si passarà per casa d'ella després de la feina. Ell li diu que no.

- De nit, durant una pausa de la feina, l'Ígor li pregunta al seu amic Serguei si la seva mare encara ven cadenes d'or, perquè li'n vol comprar una. L'Ígor parla per telèfon amb la mare d'en Serguei i tanca el tracte, dient-li que l'hi pagarà tot de cop.

- Dies després, l'Ígor es posa la cadena d'or que acaba de comprar. És un moment que feia temps que somiava. La cadena brilla sota el sol.

- Al camp, de dia. La Marina convida el Serguei a una coca-cola i aprofita per interrogar-lo sobre si l'Ígor ha comprat la cadena d'or. En Serguei li confirma que sí, que ho ha fet, però que no li ha pagat a la seva mare tots els diners. El Serguei comenta que potser aniran a la discoteca. La Marina li pregunta si l'Ígor hi serà. Quan ell li respon que no ho sap, ella li demana que li truqui per saber-ho, però el Serguei li diu que està fart d'aguantar l'Ígor borrarxo.

- La Marina va a veure l'Alina, la parella d'en Serguei, a la granja on treballa i li torna a preguntar si tenen idea d'anar a la discoteca. Ella diu que està farta que el seu xicot acabi pet. L'Alina li pregunta a la Marina per l'home amb qui s'escrivia a Internet, però l'altra no vol respondre.

- La Marina està sola a peu de carretera. Un camió s'atura i el conductor li demana si vol que la porti, però malgrat els diferents oferiments del camioner ella s'hi nega.

- La Marina dóna conversa al seu germà Pàvel en una pausa de la feina al camp. Li ha portat patates fregides. Ell li diu que ja és hora de comprar-se l'ordinador que tant de temps fa que somnia. El Pàvel aprofita per informar la seva germana que l'Alina enganya el Serguei amb un tercer, però la Marina només vol saber si l'Ígor anirà a la discoteca.

- La Marina i l'Alina observen les recol·lectores mentre treballen. L'Alina li demana a la Marina que li digui quina és la màquina que condueix l'Ígor, perquè vol que li arregli unes sabates. La Marina li diu que fa temps que no s'hi dedica i l'Alina li pregunta si les coses els van bé, amb l'Ígor. La Marina diu que és clar que sí, que en aquest aspecte l'Ígor és un home honrat. L'Alina, però, dubta que l'Ígor acabi pagant els diners que li deu a la mare del Serguei per la cadena d'or.

- La Marina pregunta a l'Ígor si anirà a la discoteca i ell es pregunta qui té ganes d'anar a la

discoteca amb les poques forces que li queden després de tantes hores de feina. La Marina li retreu que no llueixi davant d'ella la cadena que s'ha comprat i li diu que n'hi hauria d'haver comprat una a ella. L'Ígor s'arrenda la cadena del coll i la hi regala a contracor.

- A l'interior del camió, el conductor que ha provat de seduir la Marina té sexe amb l'Alina, amb gran satisfacció dels dos. L'Alina li retreu que durant tot el temps que fa que es veuen en secret, ell no li ha regalat res. El camioner li pregunta què vol i ella diu que vol una cadena d'or com les que ven la mare del Serguei. Ell promet comprar-li'n una. La Marina, que porta la cadena d'or a la mà, sorprèn a la parella, li regala la joia a la noia i promet no dir res al Serguei sobre la infidelitat.

- La Marina veu com el camió s'allunya, i es posa els auriculars per escoltar música d'un reproductor MP3 que ha pres al seu germà sense permís. El Pàvel, de

camí al camp, l'enxampa i l'obliga a tornar-li el reproductor. Per sort, la Marina no li ha esborrat cap cançó. El Pàvel vol fer entendre a la seva germana fins a quin punt és important per a ell aquell reproductor, vistes les dures condicions de vida que han de suportar.

- La Marina veu passar un nen de deu anys. No és el primer cop que apareix. En altres moments de la funció ha travessat de manera onírica l'escena, mantenint converses críptiques amb la noia. Ara el nen porta uns auriculars a les orelles. La Marina li demana d'acompanyar-lo, però el nen li diu que camina massa de pressa per a ella.

- El Pàvel arriba al camp per treballar escoltant música dels auriculars. L'Ígor l'atura per demanar-li si porta carregador per al mòbil: s'ha quedat sense bateria. El Pàvel no pot ajudar-lo i li recomana que corri a buscar el carregador a casa. Què farà, si no, sense mòbil?

- Entre les anades i vingudes de l'Ígor, un dubte comença a planar sobre les converses dels joves: de qui són els camps de conreu on estan treballant els darrers dies? Ha corregut la veu que podria ser que els camps que treballen faci setmanes que no són seus, sinó d'Europa. En aquestes escenes és com si la realitat es desdibuixés i tots els joves veiessin recol·lectores multiplicant-se arreu. El Pàvel ho té molt clar: ell continuarà treballant igual. Tant li fot de qui és la terra. Ell seguirà treballant-la. Per a ell la terra és una i prou. L'Ígor també ho té molt clar i així l'hi diu a la Marina: «Som fills de recol·lectors i no sabem fer res més. Fem la collita del cereal i els de dalt, ja s'espavilaran.»

- El Pàvel vol deixar enrere totes les al·lucinacions i anar a comprar l'ordinador que sempre ha somiat. Però les imatges oníriques el tenen embadalit, fins que el desperta una garsa que se li caga al cap.

- Mentre els joves recol·lectors discuteixen sobre aquests temes, el camioner vol sumar la Marina a la llista de les seves conquestes, però ella no es deixa seduir.

- Arriba la nit i la Marina està preocupada per la desaparició del Pàvel en els camps. Les parelles surten a buscar-lo en plena nit, però elles també acaben perdudes en la nit. Primer la Marina i l'Ígor, després l'Alina i el Serguei, cada parella acaba trobant-se, reconciliant-se al caliu d'un foguera sota el cel estelat.

- Finalment el Pàvel també acaba trobant la seva foguera. Acosta un pal a les brases i la branca s'encén.

Marc Rosich